

CONTE HISTÒRIC

D'una ciutat d'Itàlia a Santa Eulàlia

La Margarita era una noia molt maca, molt treballadora i intel·ligent. Es va casar amb un home vidu, molt bon pagès i amb bastants terrenys. Tenia un fill que era molt treballador i valent.

Al cap d'un temps també van tenir un fill amb la Margarita i l'hi van posar per nom Joan Bosco. Aquest noi va ser diferent del fill gran, ja que li agradava més anar per la plaça a jugar amb els altres "nanos", organitzar ell mateix els jocs i fins i tot imitar els saltimbanquis, posant una corda entre dos arbres.

Sempre es feia seus tots els altres nens i li agradava llegir sobretot contes, fins que un dia el noi gran va arribar del camp tot cansat i va exclamar: "molt bé, jo treballant tot el dia i el Joan perdent el temps fent jocs amb la canalla".

La Margarita se'n va sentir molt d'aquesta exclamació i va decidir fer una bona bossa de provisions, la va donar al Joan i l'hi va dir: "Té Joan, ves-te'n i busca't tu mateix la teva feina".

El Joan ho va passar bastant malament durant molt temps; entre altres treballs, va fer de dependent d'una sastreria que feien pantalons i americanes. Mentrestant es va fer amic amb un mossèn que el va ajudar a estudiar. Batxillerat, estudis universitaris i finalment es va fer capellà. Tenia una gran devoció a la Mare de Déu i per això amb els seus feligresos van construir una humil capelleta que va anomenar de Maria Auxiliadora. A partir d'aquell moment Joan Bosco es va convertir en Don Bosco.

Aquell temps, d'infants que no tenien pares n'hi havia molts perquè la gent es morien joves i no hi havia

remeis com ara. Tampoc hi havia llocs d'assistència social que protegissin els petits. Si no tenien algun parent que els recollís o alguna casa que necessitessin algun nen per portar el menjar als homes del camp o ajudar a la mestressa, ningú no els volia i havien de rondar sols pel món.

Aquests infants passaven a ser els més dolents. Com que no tenien res per menjar, s'enfilaven als arbres fruiters i agafaven fruita. Quan veien alguna cosa que els agradava del mercat o d'alguna botiga se la quedaven. I la gent deia: "vigileu que corren molts pillets".

Don Bosco en tenia molta llàstima d'aquests nois desamparats i per això se'ls emportava a casa seva. Però va arribar que eren molta colla i no sabia com fer-ho per cuidar-los. Llavors va demanar a la seva mare si el podia ajudar i la bona Margarita ho va fer amb molt de gust, molt contenta. Com que era molt treballadora, malgrat la feina que tenia amb els nois, encara li vagava de conrear un petit hort on hi tenia plantades moltes verdures i feia molt goig.

Un dia, però, els xicots enjogassats i entremaliats li van xafar tot l'hort i el disgust que va tenir la Margarita va ser molt gran, tant, que quan va arribar el seu fill li va dir que no podia més i que se'n tornava a casa. Ell li va posar el Sant Crist al davant i li va dir: "veieu, mare, ell també va sofrir molt". I la va convèncer perquè es tornés quedar.

Quan els nois es van anar fent grans va ser quan Don Bosco va tenir la idea de fundar una escola per ense-

nyar oficis, de paletes, de fusters i molts d'altres. Alguns dels nois es van fer sacerdots i el van ajudar a fundar altres escoles.

En una reunió van parlar del nom que donarien a les seves escoles i tots van dir "escoles don Bosco", però ell els va dir que no, que es dirien escoles salesianes. Els joves sacerdots van quedar molt parats i ell els va explicar que: "Sempre he tingut una especial devoció per Sant Francesc de Sales. Ell també emparava els nens pobres, i tinc fe que ens ha ajudat en tot el que hem fet".

Don Bosco va venir a Barcelona i el van tractar molt bé. Li van oferir un terreny al Tibidabo i hi va fundar la bella Església que ara podem contemplar. També va començar les escoles salesianes que han tingut sempre tant èxit i encara en tenen.

* * *

Era un vespre, fa molt temps, que estava sola i era ben tard i ningú dels de casa no arribaven: Jo estava amb ànsia i mal humor i va trucar el telèfon. Per la veu em va semblar que era un noi jove. Rient i una mica mofeta em va demanar: "Quin és el patró de les impremtes?". Jo vaig contestar, massa resoluta, que "Sant Joan Bosco".

Em va semblar que em volia fer una broma. Van passar uns quants dies i un matí la meua mare va anar a la tenda. Les dones parlaven i, quan van veure-la, li van dir: "sabeu com es dirà el vostre carrer?". "No ho sé pas", va dir ella. "Doncs es dirà carrer Sant Joan Bosco". Quan la mare ens ho va dir a casa vaig caure perquè aquell noi, que era el fill del secretari, m'havia preguntat qui era el patró de la impremta.

Però resulta que m'havia equivocat: el patró de les impremtes és Sant Joan *ante portam latinam* i així ho va comunicar el Marcel a l'agutzil d'aquell temps, en Juanito. Però aquest va contestar que "Ui, això és massa complicat; ja està bé Sant Joan Bosco".

I aquest és l'origen del nom del carrer que uneix el Rieral i la Serra.

Carne Duran

